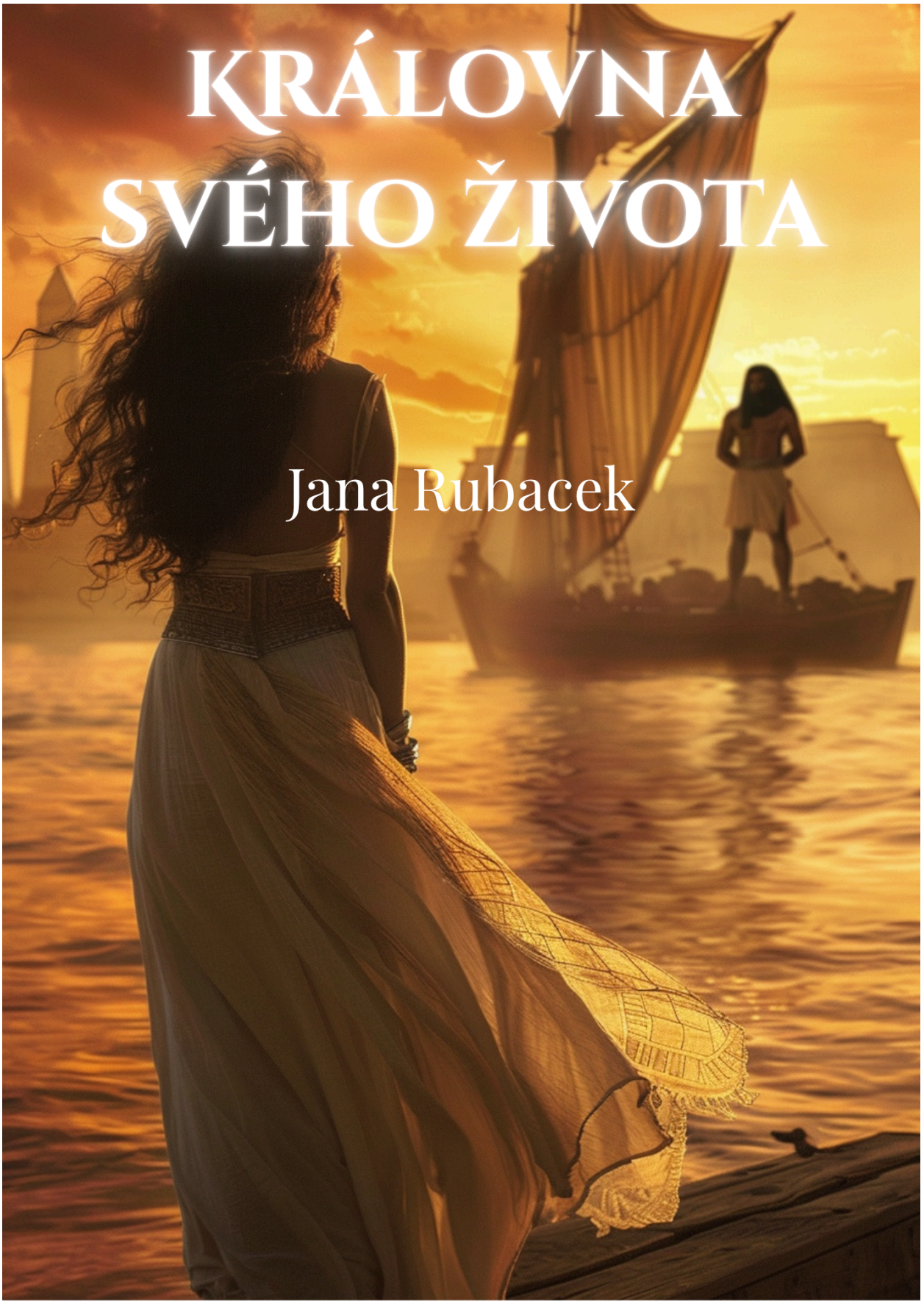
KRÁLOVNA
SVÉHO ŽIVOTA
Jana Rubacek

KRÁLOVNA SVÉHOŽIVOTA

historický román

Jana Rubacek

2025

Královna svého života. 1

Jana Rubáček

© Jana Malá, 2025

1. vydání
Vydala: Jana Malá, Beroun
Vyrobila: Jana Malá, Beroun, 2025
ISBN 978-80-11-07133-2 (ePub)

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
nebo šířena bez písemného souhlasu autorky,
s výjimkou případů povolených zákonem.

Po vládě Achnatona se v Egyptě slaví první svátek Opet. Malá Meretaten netuší, že se jí tím změní život.

Jak se malá dívenka Meretaten může dostat až na dvůr Faraona Tutanchamona živoucího obrazu Amona a jeho ženy Anchesenamon té, jež žije pro Amona? To by zajímalo i ji samotnou. Pro její neuvěřitelný pěvecký talent, krásu a milé vystupování si jí oblíbí šlechtický syn Paramesse společně s celou rodinou. Díky jeho moudré matce Sit Re je Meretaten adoptována a se všemi privilegii se stává Amenije Ref.

Dá se vůbec představit, čím mladá dívka musí projít, aby se mohla stát skutečně svobodnou? Je vůbec možné se ve světě plném pravidel a mocenských bojů stát nezávislou? Dá se změnit osud, který ji připravil dokonalý velitel Egyptského vojska, osobní poradce faraona a diplomat v zemi Kuš, Haremheb? Dokáže prožít skutečnou pravou lásku a nezklamat svou milovanou rodinu?

Příběh inspirovaný skutečnými událostmi z doby 18. dynastie – o ženě, která se rozhodla stát se královnou svého vlastního života.

O autorce: Jana Rubacek je česká autorka, která se rozhodla psát po vlastních zkušenostech s narcistními vztahy. Během náročného období po rozchodu našla sílu v psaní a vytvořila příběh, který má pomoct jiným ženám rozpoznat manipulaci a najít odvahu k odchodu.

Svůj debut zasadila do starověkého Egypta - období, které ji fascinuje svojí složitostí a mocenskými intrikami. "Královna svého života" je nejen historickým románem, ale především příběhem o síle, kterou v sobě má každá žena.

Jana věří, že literatura může být léčivá a že sdílení obtížných témat pomáhá ostatním cítit se méně osamělí ve svých bojích.

Obsah:

I.
Setkání duší..... 6
II.
Světlo a stín..... 11
III.
Proměna..... 16
V.
Amenije Ref..... 23
VI.
Lev mezi vlky..... 39
VII.
Avaris..... 47
VIII.
Lotos rozkvétá..... 60
IX.
Očarované srdce..... 71
X.
Proud života..... 89
XI.
Mezi mramorovými sloupy..... 97
XII.
Kouř a kadilo..... 103
XIII.
Oběť pro Sutecha..... 109
XIV.
Rebelie..... 115
XV.
Před bouří..... 124
XVI.
Slova bez hlasu..... 141
XVII.
Stíny dětství..... 149
XVIII.
Špion..... 156
XIX.
Pravda srdce..... 160
XX.
Psáno hvězdami..... 171
XXI.
Královnin posel..... 177

I.
Setkání duší

Vzhlédl jsem k oblakům, v mém dumání mě vyrušil pronikavý hlas poštolky. Viděl jsem ji ve výšce, jak se snaží úhybnými manévry uniknout ze spárů orla, krále nebes. Sváděla vzdušný tanec s chytrostí a dokonalým ovládáním leteckých akrobacií. Orel jí dohánět, ale ona vždy na poslední moment zvítězila a unikla drápům většího dravce. Jaký asi je pohled z výšky na majestátní budovy města Vaset[1]?

Slyšel jsem mnoho příběhů o jeho velkolepé kráse, které se údajně vyprávěly za hranicemi naší Egyptské říše. Palác božského faraona Tutanchamona byl zdoben barevnými motivy vítězných bitev. Půvab jeho krásné královny Anchesenamon byl popisován v písních a lidé skládali básně na její počest. Historky o barevných monstrózních chrámech, ve kterých přebývají naši bohové, se těšily respektu a úctě. Jejich majestátnost by podlomila kolena mnohým panovníkům. Barvy na omítce vymalovali sami bozi. Kněží jim obětovali každý den jemná a laskavá kadidla, která potěší srdce a duši každého, kdo mezi jejich zdi vstoupí.

Papá mi často popisoval, jak jiné je toto město, ze kterého pocházela moje mamá a její rod. Naše malé, ale strategicky důležité město Avaris[2] sídlilo na vodní deltě řeky a hradby mělo vystavěné na skalách, omývaných vlnami moře. Bylo městem obrany a vstupovali do něj národy, které obchodovali z jihu i severu s naší říší. Vaset naopak stálo na březích naší důstojné, silné a životadárné řeky Nil. Mohutná řeka byla důležitou tepnou pro naše cestování a obživu. Zde ve městě je nespočet přístavů, kde je možné zakotvit. Jeden z nich je v těsné blízkosti našeho domu, kde stále žije část mé rodiny.

Procházel jsem se ulicemi a lidé mě zdvořile zdravili. Pamatuji si, jak se mi při každém jejich uctivém úklonu narovnala záda a hruď se dmula pýchou. Zřejmě jim můj vzhled napovídal mnohé o společenských poměrech, ve kterých žiji. Měl jsem krásný zlatý náhrdelník posetý barevnými korálky od tmavě modré, červené až po bílou. Svou bohatostí mě lemoval nejen na prsou, ale i zádech. Vyšlapoval jsem si v mnohem delší suknici z jemného bílého plátna než moji vrstevníci. Moje sandály byly z kvalitní kůže a chodilo se v nich pohodlně. Kráčel jsem poledním tržištěm, plným hlasitých pobídek ke koupi od obchodníků a smlouvavých dohadů mezi lidmi. Nasával jsem vůni omamných koření a opékaného masa, které zasyčelo nebezpečně blízko, při jeho otáčení. Štiplavý kouř mě rychle probral z pozorování dramatického souboje ptáků a uvědomil jsem si, kam mám namířeno. Přikázal jsem si zapomenout na chuť opečeného masa a začal jsem kráčet davem. Pokračoval jsem dál kolem řeky a přístavního mola, kde stála i naše loď.

[1]Vaset dnes známe jako Théby (arabsky Luxor)

[2]Město Avaris bylo umístěno ve východní deltě řeky Nil. Dnešní umístění by mělo být asi 80km severovýchodně od Káhiry. Dnešní pravděpodobnéarcheologické naleziště pojmenované Tell ed-Dabaa.

Zatímco jsem si razil cestu, připomněl jsem sisvůj úkol od mamá. Chtěla, abych v cukrářském krámku paní Tije objednal velké množství medových koláčů. Mám také poprosit paní Satamon, která bydlí vedle, aby nám zítra přinesla do domu už objednané plátno. Naštěstí nemám oba krámky daleko, jen co minu to roztomilé tržiště, projdu kolem pachu ryb v menším přístavu a za bránou zabočím doleva po prašné cestě.

Ženy zametají ulice u svých domů a připravují květinovou výzdobu. Všichni chvátají a dokončují poslední úpravy s barevnými prapory. Zítra se začne slavit náš starodávný svátek Opet. Těším se, až mi papá ukáže chrámy a budeme moci v průvodu vidět faraona se svou rodinou. Odněkud přilétl malý obláček prachu, vlétl mi do obličeje a mezi zuby. Upustil jsem pytlík s moukou, promnul jsem si oči a odplivl, abych se zbavil nepříjemné pachuti špíny a drobných písečných zrn. Sáhl jsem si na hlavu, jestli má čerstvě oholená lebka je stále čistá a můj boční ohon zůstal bez prašného nadělení. Zlatá spona na jeho konci držela mé vlasy, jak měla. Otočil jsem se nevěřícně ke zdroji špatného vtipu a zaslechl upřímnou omluvu ženy, která zametala před svým domem a prachem mě omylem pozdravila. Popadl jsem menší plátěný pytel s moukou a vydal se ke svému cíli.

S každým krokem jsem cítil nějaký otravný kamínek, ale byl jsem příliš líný, abych si sandály sundával a neustále je čistil. Nevzdával jsem se. Statečně jsem se probíjel vpřed navzdory kamínkům v obuvi a horkému potu na mé hlavě. Ještě jsem neviděl domek cukrářky Tije, ale cítil jsem tu neodolatelnou vůni horkého medu a čerstvých koláčků, které byly vyhlášené po celém městě.

Prošel jsem kolem bílých skromných příbytků a spatřil nejen její krámek, ale i menší hliněnou zídku, pomalovanou bílou barvou. Zpoza ní se nakláněli vzrostlejší větve krásného keře, aby snad vytvářely vyšší bariéru a soukromí pro majitele dvorku. Proklouzl jsem pod lehkým stínem, který poskytoval keř, a vešel do cukrového ráje.

Okamžik, kdy jsem ji poprvé uviděl, byl prudkým zastavením času. Už jsem neslyšel křik lidí z nedalekého přístavu, nevnímal jsem ty palčivě otravné paprsky na svém těle a vůni koření jsem už necítil. Vnímal jsem jen bytost, která stála přede mnou. Spatřil jsem ji v obyčejných šatech z pytloviny. Byly špinavé a zřejmě je používala k utírání rukou po praní prádla, takže na bocích měla veliké fleky odlišné hnědé barvy. Délka té “róby” byla dost krátká a ostudná.

Jak hubená byla a ošklivě ostříhaná, snad ji rodiče za něco ošklivě potrestali? Přesto mě fascinovala, protože z ní vyzařovala důstojnost a intelekt. Měla neuvěřitelně krásné oči s dlouhými, tmavými řasami. Byly lehce zvednuté a ještě víc jí krášlily obličej. Vstup skrz oči do její duše byl zbarven do zelena. V určitých chvílích se zdálo, že se jí oči lesknou speciálními světélky. Celý Nil se v nich odrážel. Jejich tvar byl mandlový a fascinovaly mě svou velikostí. Z celého obličeje jsem viděl jen ty oči, které svou něhou uhranuly. Dívala se na mě a její rty se pomalu, rafinovaně začaly rozšiřovat do upřímného úsměvu. Moje duše byla jejím úsměvem příjemně obdarována. Myslím, že jsem jí dar oplatil zpět svým, ani nevím, ale uvolnil jsem se a svět se stal krásnějším místem.Stačil jsem si ještě všimnout jejího dokonale podlouhlého a něžného obličeje. Víc než její zevnějšek mě zaujalo ladné a elegantní držení gazelího těla.

Tije ta starší žena s tmavými vlnitými vlasy, které měla zastřižené pod ušima se na nás hezky usmála a zvolala:

"Dobrý den, mladý muži, co pro tebe můžu udělat?"

Pak se menší, drobná žena otočila a začala brát drobné plátno, aby do něj vložila koláček. Její silné vrásky, celkem větší orlí nos a úzké tmavé oči energicky promlouvaly moudrými gesty. Nikdo neměl pocit, že mluví se starší osobou.

Vzpomínka na vůni horkého medu mi vždy vykouzlila úsměv. Hromada koláčků se mi nikdy nevytratila z paměti. Místnost byla osvětlena jen docela malým okénkem a ode dveří zářilo do místnosti světlo. Měl jsem pocit, že obchůdek je jedna velká kupa koláčů a ony byly všude kolem mne.

Tije se otočila zpět a podala koláček holčičce, zvědavě se na mě podívala a naléhavě se znovu zeptala:

"Copak si tedy přeješ chlapče a čí jsi?"

Byl jsem slušně vychovaný a představil jsem se nejlépe, jak jen jsem uměl:

"Jsem Paramesse syn Sethiho, důstojníka Egyptské armády jednotky Sutech."

Paní uctivě pokynula hlavou a pokračovala:

"No, to je pěkné," oznámila mi poctěna mým postavením. "Co pro tebe můžeme, chlapče, udělat?"

"Chci na zítřejší večer objednat 50 kusů medových koláčků."

Paní spráskla ruce.

"Padesát? Jak bych je mohla všechny stihnout upéct? To je koláčů, že bych mohla nakrmit armádu!"

Do srdce se mi začal vtírat pocit, že by se snad mého úkolu nezhostila. Zmocnila se mě touha zachránit situaci vyjednáváním.

"Maminka vás pěkně prosí a posílá vám víc jak kilo mouky, vidíte?" Vítězoslavně jsem pytlík zvedl a ukázal nad hlavou. Moje dětská paže byla silně vypracovaná od házení oštěpů a gesto mi rozhodně pomohlo, abych ji přesvědčil.

Její čelo se zachmuřilo. Bojoval jsem s nadějí, že by je na poslední chvíli v rušném dni upekla. Lidé před svátkem Opet pospíchali, aby měli vše připravené a mohli hostit příbuzné a své přátele. Vše si rezervovali předem. Padesát je asi hodně a paní Tije je bude muset upéct extra rychle.

Řekla:

"Víc jak kilo mouky povídáš? Kolik, že jich chceš, padesát? No, podívej, bude to dost práce, ale dobrá, upeču vám je. Zítra si pro ně v poledne můžeš přijít."

Mamá věděla, proč mi mouku s sebou dává a díky její strategii jsem mohl úspěšně pokračovat ve vyjednávání.

"Ano, mám, co požadujete. Mamá vás moc prosí, jestli byste jí koláče mohla i přinést. A prosím, mohla byste donést i tu látku, co si maminka objednala u vaší sousedky Satamon? Večer budeme hostit přátele z paláce. Záleží nám na dobrém dojmu, víte?Nikdo na vyzvednutí nemá čas, inu, poslali mě."

Tije se na mě zamračila, ale já se nedal. Cítil jsem se sebevědomně. Vzpomněl jsem si na slova mamá, když mi radila, jak mluvit s lidmi. Podle jejího názoru mám krásné světle hnědé oči jako gazela. Obličej v normě egyptských šlechticů a tělo jako gepard. Radila mi, že se nemám čeho bát, mám jen klidně a vzdorovitě trvat na svém. Vždy se s lidmi domluvím, proto jsem bez okolků pokračoval ve vyjednávání.

"Já určitě nebudu mít čas k vám zajít. Domluvíme se, prosím vás?"

Neústupně jsem trval na svém.

Tije začala přemýšlet a vrásky vykreslily kolem jejího obličeje ještě hlubší rýhy.

"Lidi z paláce říkáš?"

Dala si načas, mlčela. Její staré scvrklé ruce vyprávěly příběh upracované ženy. Zápasila sama se svým rozhodováním a oči černé jako uhel se jí zúžily, když přemýšlela, jestli mi vyhoví. Na můj vkus mladíka přemýšlela moc dlouho, ale já jsem se nedal. Začal jsem pozorovat krásnou dívku a pocit spěchu mě pomalu opouštěl.

Ona celou dobu pozorovala naši konverzaci a řekla:

"Paramessi, jsem Meretaten dcera paní Satamon a myslím, že paní Tije nebude mít čas vám donést koláčky a nestihne přinést ani plátno mojí maminky. Pomáhám mamince s praním plátna a vím kolik práce současně obnáší příprava na svátek Opet. Víš, my pracujeme od rána do večera, ale snad bych mohla najít chvilku v poledne, abych donesla vše, co požaduje tvoje mamá. Jen mi musíš ukázat cestu. Co myslíte paní Tije?"

Cukrářka jen překvapeně a přemýšlivě naklonila hlavu trochu doprava, současně dolů a nakonec otevřela oči v úžas. Pomyslel jsem si: *"Ta Tije, ta tedy přemýšlí, že by člověka těmi grimasami docela pobavila."* Všechna vyjádření jejího obličeje znamenala ano.

"Dej mi mouku, chlapče. A tady máš, i ty, koláč a běž ukázat cestu naší Meretaten. Jak daleko je váš dům?"

Odpověděl jsem jí:

"Není daleko, projdeme branou, dáme se dolů z mírného kopce a u kotviště odbočíme doleva, pak poběžíme tak akorát než se zadýcháme."

"Hm, no dobře, řeknu paní Satamon, že jste šli a že se Meretaten co nejdřív vrátí, aby neměla starost."

Předal jsem jí pytlík mouky a ona mi dala dva koláčky. Podal jsem jeden Meretaten. Její prsty byly něžné a dlouhé skoro až šlechtické. Byl jsem jen malý chlapec, ale i tehdy mne okouzlila svým příjemným, klidným vystupováním a svou přirozenou krásou. Otočil jsem se k odchodu.

"Děkuji vám paní Tije za koláček. Mamá vás hezky zdraví."

Namířil jsem přímo k východu. Z té malé místnosti jsem byl venku během dvou kroků a s ní za zády.

Vyšli jsme jako dva sourozenci, kteří se znají odjakživa. Venku jsem se trochu pootočil zpět, chtěl jsem se ujistit, že mě opravdu následuje. Šli jsme spolu a jedli koláčky. Dojedl jsem ho na půli cesty k domu mé tety. Zatleskal jsem s pocitem, že se zbavím drobků. Dokonce jsem si třel dlaně, ale lepivého pocitu jsem se nezbavil. Podíval jsem se na ni a vidím, že stále ještě jí.

"Ty teda jíš pomalu, co ti to tak dlouho trvá?"

Podívala se na mne a dál si vychutnávala sousto. Musel jsem chvilku počkat, až polkne a bez dalšího protahování odpověděla:

"No, je moc dobrý. Lepší pochoutku jsem ještě v životě neměla. Ty jíš cukroví častěji, že? Asi proto jsi mnohem vyšší než já."

Začal jsem sní nevěřícně diskutovat:

"Ano, míváme je při slavnostech. Vy si je nemůžete dovolit? Tvoje maminka přece tká pěknou látku, musí za sukna získávat dobré odměny?[3]"

Ona stále pozorovala svůj koláč. Labužnicky se soustředila na jídlo aodpověděla:

"Já vážně nevím. Peču nám spíš placky. Netuším, jak se peče tahle dobrota, je neuvěřitelně chutná. Proč chceš mít právě padesát koláčů?"

Nadšeně jsem pokračoval:

"Budeme mít hosty z paláce a chceme je dobře pohostit. Učí tě maminka zpívat?"

Chtěl jsem zjistit, jak je talentovaná, třeba by nám mohla něco předvést a moje mamá by jí dala další koláček.

[3] V této době se peníze nepoužívali. Lidé mezi sebou měnili zboží pro svoji potřebu.

"Ne, maminka mě učí poctivě pracovat. Peru látky, věším je venku a uklízím v domě, vařím, melu kukuřici a už spravuji i šaty."

Ani nevím co dalšího vyjmenovala, díval jsem se jí na zuby. Byly všechny hezké a rovné. Přerušil jsem její vyprávění, musel jsem jí poprosit o něco zcela mimořádného:

"Zazpívej mi!"

"Co bych ti měla zazpívat?"

Zvedla oči od koláčku. Připadal jsem si dost nejistě, ukazoval jsem jí cestu a ona snad pro samotnou sladkost vůbec neviděla kam jdeme. Vyváděla mě z míry její nepozornost, snad najde cestu zpět.

"Zazpívej cokoliv, co umíš!" pobízel jsem jí.

"Hele, nejdřív mi něco předveď ty!" odpověděla mi moje nová kamarádka.

Zapěl jsem popěvek, který znám z domu života. Často jsme ve škole díky vojenským veršům odpočívali. Znal jsem i delší texty o bitvách a ona je opakovala s naprostou lehkostí. Každé moje slovo si hned zapamatovala a zapěla je po mně úplně stejně včetně melodie. Její hlas byl sopránkem, něžně a sametově pronikavým, až jsem si připadal, že vedle mne za letu cvrliká ptáček.

"Moc hezky jsi po mně opakovala, ty neumíš žádnou písničku?"

Zakroutila hlavou a odpověděla:

"Ne, neumím. Občas slýchávám v noci lidi v hospodě, ale není jim moc rozumět. Myslela jsem, že zpěv je jen pokřikování u pití piva."

Hodně mě tím pobavila a pomyslel jsem si. *"Prosím tě, je snad možné, že nezná žádnou písničku?"*

Musel jsem se nahlas zeptat, přišlo mi nemožné, že by žádnou neznala.

"Nerozumím, ty neznáš žádnou píseň? Každá krásná žena přece zpívá a hraje na harfu, lyru nebo loutnu. Neříkej mi, že neznáš ani žádné hudební nástroje?"

Opět kroutila hlavou.

"Ne, neznám, ukážeš mi je?"

Upřímně jsem jí odpověděl:

"Nevím, musela bys u nás povečeřet, abychom měli dostatek času. Zeptám se mamá, jestli bych ti je večer mohl ukázat. Zítra tě k nám nepustí, přijde totiž mnoho hostů. Mamá bude moc ráda, že jí přineseš sukno i koláčky. Tak pojď, ať se neloudáme, mám hlad."

Byli jsme už u kotviště. Chtěl jsem si ji prověřit a cíleně jsem se zeptal:

"Víš, kde jsi?"

Ani se nerozhlédla a dala mi zběžnou odpověď:

"Ano, vím, občas tudy chodím na trh, když maminka ještě spí a já nemusím pospíchat domů s těžším košíkem plným jídla. Tahle cesta z tržiště k nám domů je delší, víš?"

Chtěl jsem o ní zjistit trochu víc a začal jsem vyzvídat:

"Tvoje maminka je asi hodně přísná, viď?"

Zarazila se.

"Co to je přísná?"

Nechápavě jsem se na ni podíval.

"Ty nevíš, co znamená přísná?"

Pokrčila rameny.

"Ne, nevím, jinak bych se tě neptala."

Usmála se tím pomalým úsměvem a já věděl, že si ji chci vzít. Byla překrásně dokonalá, křehká a báječně špinavá, no prostě úžasná. Všechno na ni bylo skvělé i ty kraťoučké oškubané vlásky. Je snad možné, že takhle hezká holčička mohla bydlet v něčem absolutně nedůstojném? Musím se zeptat mamá, jestli se dá vyřešit, aby bydlela jinde? Myslel jsem si: *"Hezká děvčata se přece rodí v rodinách mé úrovně. V těch špinavých dírách jsou holčičky na které se není třeba dívat. Ani dotknout bych se jich nechtěl, ale tahle dívenka, jak ta se ocitla na tak špinavém místě?"*

"Jsi jen s maminkou nebo máš sourozence?"

Podívala se nevěřícně a zase se hezky usmála. Velmi něžně pokračovala ve vysvětlování:

"Mám sestru Baketaton, chodí pomáhat do hospody."

Přikývl jsem hlavou.

"Jo, do tý, jak z nich slyšíš opilé pokřiky, o kterých jsi si myslela, že jsou písně?"

Meretaten tentokrát několikrát a rychle pokynula hlavou a ještě slovně dodala:

"Ano, do té."

Odpověděl jsem jí:

"Aha, rozhodně jí musíš poprosit, aby tě nějaké písně naučila. Moc hezky zpíváš. Mohla by si se líbit ostatním a třeba se dostat i do královského paláce."

Usmála se údivem:

"Kam že bych se dostala se svým zpěvem? Do královského paláce? To nemyslíš vážně."

Úsměv jí zůstal na tváři, snad pro pobavení nad mou smělostí. Musel jsem jí oplatit krásné gesto a usmát se ve stejném stylu. No, co vám mám víc vyprávět?

"Proč bych si dělal legraci? Vždyť v paláci pořád hledají umělkyně a talentované hezké dívky a to ty jsi."

Pootočila hlavou doprava jen malinko, něžné gesto údivu.

"Nikdy jsem o paláci nic neslyšela. Ty o tom místu něco víš? Znáš faraona?"

Tím mě začala bavit.

"Ne, neznám faraona, ale možná ho uvidím teď o svátku Opet, i ty ho můžeš vidět. Všichni jej můžeme při našem svátku spatřit. Vypráví se, že popluje se svou královskou manželkou na člunu a budou zlatým párem naší skvělé země. Jo a papá mě vezme do chrámu boha Amona, abychom jim mohli zamávat. To se může. Víš? Často nedokážu usnout při představě, že uvidím faraona. Chceš jít s námi?"

Celkem překvapená odpověděla:

"Nevím, jestli mě maminka pustí. Nikdy mě nenapadlo, že bych se mohla jít někam podívat a o svátku jsem nic neslyšela."

Odpověděl jsem jí zcela automaticky a začal jsem se považovat za jejího dobrého kamaráda, který vše zařídí:

"Zeptám se doma, jestli bys mohla s námi. Jen, no víš, jak ti mám říct, že bys musela mít čisté šaty."

Procházeli jsme kolem řeky po prašné cestě a už jsem viděl dům tety. Služebníci na mě čekali a otevřeli mi těžkou bránu. Vešli jsme dovnitř na malé nádvoří. Prostor byl malý, jen o pár metrech a sloužil jen k přivítání hostů, než budou ohlášeni. Nádvoříčko, vtěsnané mezi zdmi přilehlých domů, bylo vydlážděno čtvercovým kamenem. Uprostřed byla malá fontánka, ze které tryskala čerstvá voda, vedle stála těžká kamenná lavice. Mohl jsem si v ní umýt ruce, což jsem s úlevou udělal.

"Chceš si opláchnout prsty? Musíš mít přece špinavé ruce stejně jako já?"

Odpověděla dost nejistě:

"Ne, neumazala jsem se."

Naklonil jsem se nad ni a nechápavě poznamenal:

"Neušpinila? Tonení možné! Vždyť jsi jedla stejný medový koláč, musíš být přece umazaná? Ukaž mi je!"

Nepoznali byste, že něco snědla. Sáhl jsem si na její dlouhé prsty, které mi v dlaních nastavila, abych zjistil, že je má absolutně čisté. Pomyslel jsem si: *"Jak je možné, že se vůbec neumazala?"*

"Pojď, projdeme zahradou a půjdeme do kuchyně, kam zítra odneseš koláčky i vaše plátno."

Kývla hlavou a začala se dokola rozhlížet, její oči se jí ještě víc rozšířily. Měl jsem pocit, že nasává všechny scény, co kolem sebe vidí, aby o nich mohla vyprávět své mamince. Vzal jsem jí za ruku a vedl ji tím malým zeleným rájem. Kvetly květiny, vše krásně a hodně intenzivně vonělo. Došli jsme až na nádvoří. Všichni poklidně seděli a povídali si. Jakmile jsme vešli, ztichli. Moje milovaná mamá seděla na lenošce, vždy byla krásně upravená a nalíčená. Její elegantně zapletená paruka z černých copánků byla symbolem bohatství a vysokého společenského postavení. Dnes měla vlasy dlouhé a copy spletené v drdol, extrémně rafinované. Byla drobná, štíhlá a vždy krásně voněla. Elegantně vstala a zeptala se mě:

"Kohopak jsi nám přivedl na návštěvu?"

Zběžně jsem odpověděl:

"Představuji ti Meretaten, dcera paní Satamon, která nám utkala plátno."

Hlavou jsem se poklonil na znamení úcty ke své mamá.

"Přinese nám i koláčky od paní Tije. Neznala cestu, tak jsem jí ukázal kudy jít. Cukrářka nám na cestu dala koláče a představ si mamá," podíval jsem se na ni rychle a zbrkle. "Umazal jsem si ruce od té dobroty a umyl jsem se až ve fontánce. Meretaten má ruce úplně čisté, i když jedla stejný koláč, podívej!"

Chytil jsem dlouhé dlaně mé krásné přítelkyně a ukázal jsem je dostatečně důrazně mamá. Celý jsem nadšením hořel. Mamá byla moudrá žena. Dívala se na mne dost překvapeně a pak se podívala na ni. Začala ji zkoumat.

"Kolik ti je let Meretaten?"

Moje malá začala slušně konverzovat:

"Dobrý podvečer, je mi jedenáct let."

Sklopila oči do země. Já už měl dvanáct, bylo pro mne překvapení, že je jen o rok mladší. Pravděpodobně pro své hubené tělo, které jedlo jen občas. Moje mamá pokračovala:

"Jsi si jistá, že nám dokážeš zítra přinést koláčky a plátno?"

Meretaten odpovídala:

"Ano, v čase oběda bych vám vše přinesla."

"Dobře. Vše bude opravdu dost těžké, jak myslíš, že své břemeno uneseš?"

Meretaten začala rejdit očima zleva doprava zprava doleva, intenzivně přemýšlela. Nakonec něžně a rozvážně pronesla:

"Myslím, že by to nemuselo být náročné. Koláčky nejsou těžké, mnohem těžší jsou tři bochníky chleba a skopové. Kdybych nemohla plátno i s koláči pobrat, vrátím se pro něj domů a přinesu ho později, slibuji."

Významně se podívala na moji mamá. Za každou cenu chtěla očima dát na jevo slib, že dokáže splnit vše, pro co se rozhodla.

"Dobrá, ráda ti ukážu kam zítra odneseš koláčky i plátno."

Nikdo z rodiny za celou dobu nepromluvil. Bylo zvykem, že se jídlo a donášky nosily vedlejším vchodem pro personál, ovšem já zapomněl.

"Mamá, představ si Meretaten má obrovský dar zpěvu. Zpívá krásněji než slavíčci, které máme doma. Prosím, kvůli mě, poslechni si ji!"

Moje tělo se odvážně vzepřelo. Toužil jsem, aby mamá pochopila, co tím myslím. Chtěl jsem, aby nám Meretaten zítra večer přišla zazpívat. Byl jsem rozhodnut, že se s ní budu kamarádit, bez souhlasu mamá jsem ji pobídl:

"Meretaten, zpívej tu písničku co jsem tě naučil před chvíli."

Hezky se napřímila a před všemi zaspívala jednoduchý vojenský popěvek, krásněji než předtím. Slova nepopletla, všechny si je zapamatovala správně. Měla neskutečný talent. Když dokončila svoji píseň, která se nesla vzduchem jako zvuk tónů píšťalky z ebenového dřeva, všichni zatleskali.

Pěvkyně zlehka uklonila svou hlavou.

Mamá se lehce usmála a vybídla Meretaten k odchodu.

"Dobře, následuj mne, ukážu ti kuchyni a vchod, kterým zítra přijdeš."

Já pokračoval s nimi. Nehodlal jsem nechat svoji kamarádku osamělou v našem domě. Mamá se na mne otočila a zeptala se:

"Ty jdeš taky?"

Pohotově jsem odpověděl:

"Ano, jistě."

Vzdorovitě jsem se ke své odpovědi napřímil.

Vešli jsme do prostorné sloupové chodby. Vedla celým domem kolem pokojů pro hosty, krásně vymalovaná barevnými vzory. Prošli jsme jí až do kuchyně. Mamá všechno Meretaten ukázala a předala ji služebné. Ta na ni bude zítra čekat a převezme si od ní koláčky. Ještě jsem zažadonil:

"Mamá, mohla by nám zítra Meretaten zase zazpívat? Mohli bychom jí dát hezčí šaty, co říkáš? Pomysli, jak je v horku náročné něco nosit.S čistými šaty se jí půjde mnohem snáz!"

Naléhal jsem a mamá souhlasila, ačkoliv byla dost překvapená z mé reakce.

"Ano, těžké to mít bude, myslela jsem, že nám všechno přinese její matka Satamon. Když říkáš, že nemůže, nedá se nic dělat. Zítra půjdeš do cukrářského krámku a pomůžeš Meretaten se vším. Přivedeš jí zadním vchodem přímo sem do kuchyně. Služebná dostala příkaz, aby dala Meretaten oběd a umyla jí vlasy. Snad by ji mohla i hezky ostříhat. Dostane nové šaty, když si přeješ a po obědě nám může zazpívat. Teď se Paramessi vrať k mé sestře a najez se. Meretaten následuj naši služebnou."

Ten den jsem jí musel opustit a hned jsem se začal těšit, až jí zítra vyzvednu a se vším pomůžu.

II.
Světlo a stín

Meretaten vyšla zadním východem z kuchyně na úzkou ulici. Už se stmívalo. Nikdy zde nebyla. Dostat se úzkou uličkou na širší třídu bylo jednoduché. Její orientační talent byl mimořádný, nemohla se ztratit. Znala Vaset v této oblasti velice dobře. Proběhla nejkratší cestou, aby se dostala k bráně, prošla jí a už přímo vletěla rychlostí do obchodu své sousedky Tije.

"Paní Tije, představte si, co se mi stalo!"

Byla celá udýchaná a mezi větami se snažila lapat po dechu. Tije už připravovala těsto na koláčky, věděla že bude péct do brzkých ranních hodin.

"Co se ti stalo?" polekaným hlasem se zeptala Tije.

Meretaten spěšně pokračovala:

"Zítra v poledne mi přijde pomoci Paramesse odnést koláčky a látku. Dostanu u nich jídlo, budu se u nich moci umýt a ostříhají mi hezky vlasy. Budu jim zpívat písničku o dobývání cizích zemí, kterou mě naučil. Co znamená dobývání?"

"Ty, nevíš co znamená něco dobývat?"

"Ne, nevím." Soustředila se na filosofickou otázku.

"Jak bych ti jen vysvětlila význam slova? Dobývat znamená, že armáda cizí země, dívko, vjede donašeho milovaného Egypta. Jejich panovník chce našim lidem ublížit. Napadá naše vesnice a města, postupně si vše zotročí. Lidé mu musí začít sloužit, už nemají na výběr. Představ si, že takové zlé věci se vážně stávají, ale naše hrdá armáda je silná a zlého panovníka vyžene. Chrání hranice a nikomu už nedovolí, aby nás dobýval. Rozumíš? Tvoje maminka si s tebou asi moc nepovídá, že?"

Meretaten kroutí hlavou. Bez smutku nebo pocitu, že by jí něco chybělo.

"Ne, nepovídá, nemá čas. Je toho tolik, co jí ublížilo a co jí bolí. Nechci ji obtěžovat."

Máchla vyhublou rukou na důkaz zmaru. Tije zvedla obočí a ústa se jí divně zkřivila na znamení nepochopení. Dál pokračovala v konverzaci.

"Podívej Meretaten, mám opravdu moc práce. Nechceš mi pomoct a upéci se mnou koláčky? Ve dvou nám to půjde lépe, prosím tě o to."

Malá nadšením poposkočila a souhlasila.

"Jo, co mám udělat?"

Začaly spolu připravovat těsto a péct. Meretaten se učila přípravovat medové koláčky, které byly při svátcích nepostradatelné. Měsíc obcházel na noční obloze svou odvěkou cestu. Vzduch byl již dávno chladivý. Kdo nemohl usnout, raději se schoulil v klubko. V cukrové laboratoři Tije a její učnice skončily svou práci. Otíraly si obličeje od horka, které sálalo z velké pece. V tichu noci, paní Tije, učila svou pomocnici zpívat. Krásné texty a melodie se linuly s vůní cukroví celou ulicí a ostatní, kteří ještě bděli byli příjemně potěšeni krásou hlasu, kterým Meretaten pěla.

Paní Tije ji vysvětlila jednoduchou techniku, díky které si nejsnáze zapamatuje celé texty písní.

"Meretaten, je potřeba, aby jsi si u každé písně představila pohádku, soustřeď se na ni. Melodie ti jde přirozeně sama z paměti, máš hudební sluch a obrovský talent. Každému důležitému slovu v příběhu přidej barvu. Musíš slova vidět v jednotlivých scénách, jako hezké nevšední vyprávění. Pozoruj měnící se obrázky ve tvé mysli. Třeba ruka bude bílá, obličej černý, plášť posetý blýskající vodou. Později vše zopakujeme, budeš se zase řídit barvami a neobvyklou pohádkou, kterou už jsi vytvořila ve své hlavičce. Potřebujeme si celý příběh připomenout několikrát, vždy po určité chvilce. Tímto přístupem si

postupně všechno, snáz a přesně zapamatuješ. Po krátkém procvičování zjistíš, že technika není vůbec složitá, ba právě naopak, je jednodušší než si myslíš."

Meretaten se překvapeně zeptala:

"Co je to pohádka?"

"Cože, Meretaten ty nevíš co je pohádka? Copak ty jsi nikdy žádnou neslyšela? Počkej, já ti nějakou pohádku řeknu, alespoň nám uteče čas."

Paní Tije začala vyprávět i pohádky, které Meretaten nikdy neslyšela. Dívenka se zaujetím naslouchala a práce jim šla pěkně od ruky.

Poté co dokončily a připravily vše potřebné na další den, popřály si dobrou noc. Meretaten šla do svého domu. Vyšla za svitu měsíce a dala se vlevo, aby otevřela nahnilá vrátka vedoucí do jejich dvorečku za bílou cihlovou zdí. Dvůr byl ponurý a tmavý. Oheň u nich nikdy neosvětloval večerní modlitby. Látky ještě visely. Nikdo je nesebral a nenarovnal, nepřipravil na zítřejší vyzvednutí. Meretaten ve tmě začala dokončovat svůj úkol. Na delší dobu opět vyšel měsíc a osvítil dvorek. Docela ji pomohl a urychlil práci.

Když vešla do domu, ještě v rohu dohořívala lampa. Všechno bylo poházené a maminka, ta typická Egypťanka s krásnými hustými vlasy barvy noci, spala opilá na zemi vedle tkacího stroje. Meretaten ji chtěla pomoci na lehátko, ale matka se vzbudila. Na jejím obličeji byla rozmazaná černá laciná líčidla a začala příšerně křičet.

"Kde jsi byla tak dlouho?"

Udeřila jí do obličeje. Meretaten ucítila palčivou bolest a prudký náraz ji odhodil směrem ke zdi. Svět se jí na okamžik zastavil. Ne bolestí, ale spíš krutostí. Fakt, že ji zase udeřila, v jejím malém srdci bolel víc než samotná rána. Cítila na pár okamžiků šok, prostě nic. Dopad byl natolik silný, že málem shodila lampu, která visela vedle v rohu. Tím příšerným křiklavým hlasem Satamon pokračovala:

"Co si o sobě myslíš, že budu trpět tvoje útěky?"

Meretaten si chytila tvář, teď už cítila i bolest na obličeji.

"Ale maminko, pomáhala jsem paní Tije s koláčky a uklízela prádlo na dvorku, abych ho zítra odnesla Paramessi a jeho rodině. Předem ti tady nechali mouku."

Nic nemohlo Satamon uklidnit.

"Tije ji přinesla, ty jedna zákeřná, zlá, hloupá náno. Co si o sobě myslíš? Že budeš pomáhat druhým a mě tu necháš, abych všechno oddřela sama?"

Meretaten se snažila utéct před svou matkou, ale v malé světnici, která byla zaplněna tkacím strojem, policemi s plátny a dvěmi lehátky se nedalo kam skrýt. U vchodu byla malá kuchyňka a v rohu mlecí kámen na mouku. Matka se opilá sápala na svou dceru a chtěla jí bít. V tom do místnosti vtrhla Tije.

"Co tady křičíš, sousedko!"

Satamon ztuhla.

"Co ty se do nás pleteš? Ty jedna mrcho!"

Mlela opilostí Satamon a skoro jí nebylo rozumět. Náhle se z místnosti protáhla mrštně Baketaton ven do bezpečí, připomínala jen stín, který zmizel ve tmě. Znala už příšernou opilost svojí matky a měla připravený plán, kam utéci. Zmizela za zády sousedky, na nikoho se nepodívala a nikomu nic neřekla. Nevzala sestřičku sebou. Byla jí ukradená. Jednoduše se zbaběle vypařila. Tije tím byla dost zaskočená. Meretaten si stále držela bolavou tvář a stékaly jí slzy. Matka se sotva držela na nohou a začala se opírat o tkací stroj.

"Vypadni!!!!!" zařvala na svou holčičku.

Tije po ní vztáhla ruku a ani na chvilku se neotočila od opilé postavy. Meretaten se přitulila ke své chráněnce a spolu odešly. Zavřely dveře a ještě uslyšely tupý úder spadlého těla v deliriu.

"Co když se mamince něco stalo?" lekla se Meretaten.

"No, neboj se, oni ti opilí mají neskutečné štěstí a většinou se jejich těla vyhnou nebezpečí, bude v pořádku."

Tije vzala svoji malou přítelkyni k sobě. V celé té místnůstce, zhruba uprostřed u zdi, byla roztopená pec. Před ní stál stůl, na kterém vystavovala svoje vyrobené zboží. Na druhé straně místnosti vedle vystavených cukrátek, připravovala jídlo. Uličkou procházela na konec své místnosti. Kam už od vstupu hosté nedohlédli. Její soukromí bylo schováno za pečícím monstrem, kde měla své lehátko na spaní. Na podlaze vedle svého lůžka ustlala i své malé přítelkyni. Položila na zem pár hadrů, aby místečko bylo měkčí. Pod malou svítilnou se podívala na tvář Meretaten.

"Bolí tě to moc?"

"Ano, bolí."

"No, potřu ti tvářičku tinkturou. Trochu ti zmírní bolest a víc s tím dneska už neudělám. Zkus se vyspat. Zítra mám hodně lidí, kteří si přijdou pro své objednané koláčky a ty musíš být do oběda připravená odnést s Paramessem sladkou kupu cukroví. Kde máš plátno, co si objednala jeho mamá?"

Meretaten odpověděla:

"Mám ho připravené na dvorečku, složila jsem ho a dala na kámen vedle keře."

Tije ošetřovala ránu na jejím obličeji a pokračovala v organizaci druhého dne.

"Dobře, ráno látku vyzvednu, tvoje máma se asi neprobudí dřív než odpoledne, v čase večeře už budeš zpátky. Baketaton někam utekla, ta se o sebe postará, neboj se o ni."

"Dobře, dobrou noc Tije a děkuji ti, že jsi mi dnes tolik pomohla."

Tije se v šeru místnosti usmála.

"Ale jdi ty, vždyť i ty jsi toho pro mne hodně udělala. Zbylo mi hodně mouky, budu moci péci dál i po svátcích. Dobrou noc a zkus odpočívat."

Meretaten však nemohla usnout. Bála se o svojí maminku, jestli se při pádu neporanila? Byla šťastná, že potkala nového kamaráda a že ochutnala skvělý koláč, který nikdy předtím ochutnat nemohla. Obličej jí bolel, ale nestěžovala si.

Měsíc osvětloval místnost a v její hlavě se všechno promítalo znovu. Krásné pohádky a písně, upřímná pochvala ostatních a přece vidí ve své mysli maminčin nespokojený obličej. V její hlavince se vše pletlo: *"Co bych jen měla udělat, aby se přestala zlobit? Vždyť jsem uklidila látku, zítra ji odnesu a dostanu nové šaty. Tím maminka ušetří. Tak proč je na mne pořád zlá? Pročpak mi asi nevypráví pohádky? Existuje jich tolik. Proč se před lidmi, kteří přicházejí pro látku, hezky usmívá, ale jakmile odejdou její obličej se změní a ona je jiná? Proč, co to má znamenat? Očaroval ji snad zlý démon? Nebo je prokletá? Na tatínka si nepamatuji, ale jeho tvář byla moc hezká. Musel nás opustit, vzali si ho bohové a už se nemůže vrátit. Tatínku!"*

Začala plakat. Na jejím těle spočinula teplá stará ruka Tije.

"Meretaten, pojď ke mně, tady na lehátko. Není tu tolik místa pro dvě, ale my se nějak srovnáme."

Dívka poslechla. Když ucítila tělo své přítelkyně, naposledy zavzdychala vyčerpáním. Ještě se jí zachvěl hlas a řekla na dobrou noc:

"Tije, lehátko jepříjemné. Já mám doma jen hadry na spaní, ale na lehátku je mi o mnoho víc pohodlněji, děkuji ti."

Společně usnuly. První ranní paprsky osvětlily světnici a Meretaten se probudila. Byla vystrašená, jestli se něco nestalo matce. Vstala a potichu se vytratila z místnosti. Vkradla se na dvůr, kde na kameni vedle keře, ležel připravený úhledně narovnaný balíček krásného plátna. Ještě tišeji než tiše, otevřela dveře a pomalu nakoukla dovnitř. Na podlaze už maminka neležela. Její nevládné tělo bylo pohozené na jednom z lehátek u zdi pod oknem do ulice. Opět dveře zavřela, vzala připravené plátno a odešla k Tije.

I ona se probudila a ospale mžourala. Meretaten se přiblížila k jejímu lůžku. Pozdravila kývnutím hlavy a nadzdvihla lehce plátno, které měla přitisknuté na své hrudi, pro pocit vítězství. Obě se na sebe triumfálně usmály. Tyje se pomalu posadila a začala si upravovat rukou vlasy.

"To ti maminka dělá často?"

Meretaten se snažila bránit svou matku.

"Často ne, ale občas ano. Moc mě to mrzí a nerozumím jí. Mohla bych tady zůstat než přijde Paramesse?"

Tije se usmála.

"Samozřejmě, včera jsme udělaly kus práce, co kdybychom si udělaly dobrou snídani. Mám tu vejce, placky chleba, ředkvičky a mléko."

Meretaten otevřela oči v údiv a podotkla:

"To je snídaně, faraon by nám ji záviděl!"

A obě se rozesmály. Tije se dál zvědavě ptala:

"Už jsi někdy viděla faraona? Víš jak našemu bohu říkáme?"

"Ne, neviděla. To se smí, vidět boha? Paramesse mluvil o tom, že by mě možná vzalis tatínkem podívatna průvod v chrámu, mohli bychom mávat faraonovi. Jenže já si myslím, že mě na oslavu nemůže vzít, to se přece nehodí."

Tije pohupovala hlavou.

"To se opravdu nehodí, ale ten chlapec má kuráž, to se musí uznat."

Odpověděla, usmála sea dál Meretaten povbuzovala.

"Možná, že by ti mohl pomoci odejít od téhle dřiny co tady máš. Co si myslíš, proč tě maminka, tak zle udeřila?"

"Já nevím a ani nerozumím tomu, proč si se mnou Baketaton nepovídá. Cítím opravdový smutek."

Tije se soucitně podívala na malou dívku a řekla:

"Víš co? Uděláme snídani. Za chvíli začnou chodit lidi pro svoje koláčky a my se musíme připravit. Támhle v rohu je džbán s vodou, můžeš se docela příjemně omýt, včera bylo docela horko. No a já dívko, zatím připravím tu snídani."

Když skončily se snídaňovým obřadem, Tije se zeptala Meretaten:

"V noci jsem nemohla spát. Víš co, pořád se ptám, proč se paní Satamon o tebe nestará? Jak bych vše vysvětlila? Nevypráví ti žádné příběhy,nevysvětluje ti o čem je život! Pije hodně pivo, viď?"

Malá přítelkyně kývala:

"Ano, pije příliš hodně."

Tije pokračovala:

"Podívej, tady to není žádný luxus, ale jestli chceš, můžeš pracovat klidně tady u mne. Naučím tě péct sladké cukrovinky a díky tvé pomoci ti budu moci vyprávět příběhy. Můj otec byl písař a naučila jsem se číst a počítat, dokonce umím i zaznamenávat účetnictví. V mladí jsem učila děti v bohatších rodinách. Co ty na to?"

"Ano, to by bylo krásné. Ty vážně umíš číst? Je to těžké?"

Tije oponovala:

"O nic víc než upéct koláč nebo zamést podlahu. Jsou to jen pravidla a zvyklosti, které dávají smysl. Víš co, já si myslím, že čím víc budeš číst, tím víc najdeš moudrost a pochopení. No a možná i odpověď, proč se tvoje maminka chová víc než špatně. Snad v nich najdeš i způsob, který by jí mohl pomoci. Třeba najdeš i svitky, které ti poradí, jak s ní mluvit."

"To by se dalo najít ve svitcích?"

"Dá se v nich najít všechno, ale musíš najít správné svitky. Víš, je třeba informace porovnávat s jinými, ve kterých jsi četla něco podobného. Chápeš dívko? Pokud si informace v nich zapamatuješ, už ti je nikdo nevezme, stávají se tvým bohatstvím. Tomuhle se dívko, říká vzdělání. Je to to nejpodstatnější co pro sebe můžeš udělat. Podívej majetnější lidé, jako Paramesse rodina je skvělý příklad, umí číst i počítat. Znají i další vědy,třeba o hvězdách nebo o válčení. Zpívají-li písně, co jsi mi včera při pečení zazpívala, rozhodně znají mnohem víc textů. Jedině vzděláním a porovnáváním ve svitkách můžeš najít skutečnou odpověď na své otázky. Musíš se, vždy u všeho, co budeš číst, ptát. Je to vůbec možné? Je to pravda? Trochu s tím nesouhlasit. Dost možná přijdeš na to, že některé pravdy nepotřebuješ nebo že ti jsou k ničemu."

"Aha," odpověděla Meretaten. "To se mi moc líbí. Možná by mi Paramesse ukázal svitky."

Tije pokynula hlavou:

"Možná."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Královna svého života**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.